

(המשך מעמוד 15)

להם לא איכפת כאב השיניים שלי. או זו לא רמאות?

במיסגרת מגמת משרדך לתיקון עיוור תים" בתשלומי מס ההכנסה. הוכרו על ביטול מילווה הביטחון החל מהראשון ב' אפריל הקרוב. אולם במקביל יועלו שיעורי מס ההכנסה, אם כי לא באותו שיעור כפי שהיה עד כה מילווה הביטחון. מסתבר כי לפי שיטת המיסוי החדשה שהנהיג משרדך הרי ככל שהכנסתו של אדם קטנה יותר כך יהיה שיעור עליית המס לגביו גדול יותר.

למשל: אדם שהכנסתו החייבת במס שלו היתה בגובה של 2000 ל"י, היה צריך עד כה לשלם מס הכנסה בגובה של 18% בתוספת של מילווה ביטחון בשיעור 7%. סך הכל: 25%. עכשיו אחרי ביטול מס הביטחון, הוא יהיה צריך לשלם רק מס הכנסה. השיעור החדש: 25%. כלומר: אותו שיעור מס כמו שהיה עד כה, לפני ההקלות, אלא שמעתה 7% מהמס לא ייחשבו לו עוד כמילווה ולא יוחזרו לו באחד הימים.

לצומת זאת, מי שתהיה לו בשנת המס הבאה הכנסה חייבת במס בשיעור של 40 אלף ל"י ומעלה, הרי סך הכל המס המצטבר שלו יהיה פחות מאשר מס ההכנסה ומילווה הביטחון שהיה חייב בהם עד כה. ככל שהכנסה עולה יותר כך שיעור המילווה שהפך-מס קטן יותר, עד שבנקודה מסוימת, בדרגות ההכנסה ה' גבוהות, הנישום מתחיל לשלם מס הכנסה פחות מאשר קודם.

אני מפחד

ורממה

אני מכיר, אדוני שר-האוצר, בעל-פה. את כל הטענות שתשמיע כנגדי: אם כל כך רע, איך זה שכל כך טוב לכולם ורמת-החיים של כולם עולה? אם כל כך קשה לך, איך הגעת בכל זאת לזירה ומכונת פרטית משלך? אם אינך יכול להסתדר בהכנסה נקייה יותר מאלפיים לירות בחודש, מה צריך להגיד בעל משפחה כמוך שהכנסתו היא רק 1200 ל"י לחודש?

אינני יודע את התשובות לשאלות אלה והדומות להן, שאתה וחברך זורקים לעברי תמיד כדי לייסר את מצפוני. אינני יודע מה עושים האחרים וזה גם לא מעניין אותי כל כך. אני יודע רק מה אני עושה. אני מרמה את מס-ההכנסה. עושים בדיוק כמוני.

אתה לא רוצה להגיד לי שהאמת ברצינות לרבע שאני באמת לא אוכל ולא קונה נעליים לילדי, אף על פי ש' אצלך אף פעם אי-אפשר לדעת. אבל תאמיני לי — אני עושה את זה בצמצום ובחיסכון. אינני מגויס בדבר. ובכל זאת אני מוכרח לרמות את מס-ההכנסה. לא רק בקבלות פיקטיביות או בהוצאות שלא היו ולא נבראו. אלא לרמות ממני: פשוט לא להצהיר על חלק מההכנסות שלי, על תשלומים שאני מקבל "מתחת לשולחן" ועל עבודות צדדיות שאני עושה.

אינני ערשה זאת ברצון ולא בהנאה. להיפך, אני רועד מפחד ומחשש פן אית-פס, איענש וקלוני יתגלה ברכים. אבל אין לי ברירה.

אני יודע שזה מאוד לא מוסרי לרמות את מס-ההכנסה. אני יודע שזה לא מוסרי לפגוע על-ידי העלמת מס בכורשה הביטחון של המדינה. אבל כשניצבת בפני ה' שאלה: מה יותר לא מוסרי — לרמות את מס-ההכנסה או לא לקנות נעליים לילדי — אינני צריך להתלבט. אני חושב שאתה יודע את התשובה כמוני.

ה'הפרומה במס-ההכנסה' הנוכסת ל' חוקפה בעוד שבועיים, במטרה לתקן עיוור תים ולעודד תשלום מס אמת, איננה א"א בדיחה. כל זמן שאתה ומשרד-האוצר שדך תמשיכו לרמות אותי ולטעון כי כדי ללכלכל, להגביש ולהנחך ארבעה לידים מס-פיק לי ניכוש בסכום של 3000 ל"י לשנה, או 250 ל"י לחודש, לא יהיו לי שום נקיסות-מצפון על כך שאני מרמה אותכם וטוען כי אני חי. מפרנס ומקיים משפחה של שש נפשות בהכנסה של 2500 ל"י ברוטו לחודש.

כל זמן שאתה תמשיך לרמות אותי, אדוני השר, אני אהיה נאלץ להמשיך ול' רמות אותך.

שלך בנאמנות

אבנר כרמל

במדינה

(המשך מעמוד 12)

הכרזות והציצו בהן, אך מייד מיהרו, מפחד שמא יתמצו את השמחה. אבשלום בר-יוסף, סטודנט להנדסה, לא הבין כלל מה כל הרעש הזה שמקימים סביב מסיבת-פורים אחת, אפילו אם היא נערכת באוניברסיטה. "תארו לעצמכם שהייתי צריך לשבת בבית על כל מה, מה היה קורה?" אמר בשוויון-נפש. אחר פרץ בצחוק ומיהר להיכנס לתוך המועדון. גם פרידה ברקוביץ' לא הבינה מה רור צים ממנה בכלל. "אני רוקדת, כי בפורים צריך לשמוח. מה שייך דבר אחד לשני? אין שום קשר. אני רוצה לרקוד, וזהו. נכון, קרו כמה דברים, אבל עכשיו צריך לשמוח, ולרקוד, ולשכוח. "צריך לשכוח את הדברים האלה, אחרת לא נצא מזה" — דבר הסטודנט הישראלי השוכח.

ההסתדרות

הקירקס המזעזעם

הפתיחה דמתה לקירקס. אולם מאחורי ההתפרעויות והסקנדלים, התחבאה ועידה מכוימת והסרתיתוכן

קומץ הפנתרים השחורים צעקו: "גולדה, התפטרי!"

אנשי מוקד קראו: "בן-ארהון! בן-ארהון!"

אנשי רק"ח השתוללו כאשר נשא נציג הבוסים של האיגודים המיקצועיים האמריקאיים נאום אנטרסובייטי קיצוני.

ואנשי הליכוד נטשו את הבמה באופן הפגנתי כאשר קמו הצירים לשיר את ה' אינטרנציונל, אחר שישבו בלי-נוע כאשר עלו הדגלים האדומים על הבמה.

כך, באווירה של התפרעויות והפגנות, נפתח הקירקס הגדול של ועידת-ההסתדרות. אך שלא מרצון סיפקו המתפרעים רק הסוואה למארגני הוועידה ה-12 של ההסתדרות. הם עורו להשכיח שבועידה זו נאספו גרונטאות המימסד הישראלי, כדי לחזור בפעם האלף על סיסמאות שאבד עליהן הכלח, בהעמידם פנים כאילו יש תוכן כלשהו להסתדרות שאינה עוד אלא

נשיא לשעבר שזר ומזכ"ל לשעבר בקר, בוז לאינטרנציונל

פנתר צועק בוועידת ההסתדרות, גולדה, התפטרי!"

הורדת והרמת ידיהם להצבעה. היתה זו מכונת ההצבעה האנושית הגדולה ביותר שהופעלה אי-פעם במדינת-ישראל.

מי קורא החלטות? מה שיקרה אחרי הוועידה — יהיה המשכה המדוייק: מועצת ההסתדרות, בת 501 החברים, תתכ-נס לישבת-בזק ותבחר ב-167 חברי הוועד הפועל, בחברי ועדת הביקורת המרכזית ובית-הדין העליון של ההסתדרות. חברי הוועד הפועל, שאינם צריכים לפי חוקת ההסתדרות להיבחר מבין צירי הוועידה או חברי המועצה, יהיו חברי המוסד העליון של ההסתדרות, בעיני עצמם לפחות, ל' משך התקופה שתחלוף בין הוועידה הנוכחית לזו שאחריה, בעוד ארבע או חמש שנים.

התוצאה: לבחירות שהתקיימו ב-11 בי ספטמבר 1973 אין אפילו השפעה קלה שבקלות על הרכב המוסדות העתידים של ההסתדרות — יותר מזה: אין להן, ולא היתה להן, כל השפעה על החלטות הוועידה, שיכונו, כביכול, את פעולות ההסתדרות בתקופה שבין הבחירות לבחירות הבאות. התוצאה היחידה של הבחירות: קביעת יחסי הכוחות במועצת ההסתדרות, בוועד הפועל ושאר המוסדות, בהן מסכים הרוב ההסתדרותי של העבודה, המהווה רק 58 אחוזים מכלל המצביעים, לשתף את יתרת 42 האחוזים המרכיבים את שאר הסייעות בהסתדרות.

שיטת הכנת הוועידה היתה פשוטה: ה' מערך הגיש הצעות מנוסחות ברשלנות, כשרובן מועתק מהחלטות הוועידה ה-11, שאיש לא טרח לעיין בהן מאז הוחלט ונידפסו בספר עבה. הליכוד הגיש הס' תייגיויות שהוגשו כבר בוועידה ה-11, כל אחד משני הצדדים ידע שלא ישכנע את הצד השני. הסייעות הקטנות רשמו את הצעותיהן, לצורך הפעלת מכונת ההצבעה בוועידה עצמה. מליאת הוועידה התכנסה בקצב רצחני, הורידה בו אחר זו את ההס' תייגיויות וכל הצעות-השינוי לנוסח הרוב.

ההצעה שהוגנבה — נפסדה. את

(המשך בעמוד 21)

בן-ארהון השותק בשורה הראשונה, בן-ארהון!

ורועי-מצעצת של משרד-האוצר, **בולשביזם אנטי-בולשביקי.** הציירים מחאו כפיים בהתלהבות כאשר גינה ה' שליח האמריקאי את רוסיה הסובייטית — אך הוועידה עצמה לא היתה רחוקה ביותר מאווירה סובייטית. כך, כאשר ניסה צלם עיתונות לצלם את הפנתרים הצועקים, שגם הם צירי הוועידה, התנפלו עליו חצי-תריסר סדרנים, מנעו ממנו בכוח למלא את תפקידו.

גם הכנת הוועידה עצמה לא היתה מביישת קבוצה בולשביקית אדוקה. מיליון ומאה אלף חברי ההסתדרות בהרו ב-1501 צירים, שנקראו להתייצב בירוש' לים כדי לשמוע נאומים של נשיא ה' מדינה, ראש-העירייה, מוכיר ההסתדרות, ו' שני אורחים מחו"ל. אלף וחמש מאות ה' צירים עמדו דום ביכור והשתתפו בשירה